

CEVA CE NU POT S ÎN ELEG

Într-o seară, cam în jurul orei 21,00, fetița mea, elev în clasa a II-a, m-a bătut cu mâna pe umărul drept. Am întors capul și am observat, fără prea mult efort, că avea ochii mici, mici. Oboseala o răzbiase.

- Tata, îmi zise ea, mâine am desen.

Din glăsciorul ei nevinovat am înțeles totul. Vroia să-i fac eu desenul. Nu mai avea puterea necesară pentru a-i face singură tema, iar să merg cu ea nefcut, îi era teamă. Nu o puteam refuza, cu toate că n-am defel aptitudini la desen, am o mână grea pe care dacă o las deasupra hârtiei, am toate ansele să o guresc cu creionul și să rup în vârful acestuia. Pentru fetița mea însă, îmi închipuiam o a doua națtere a mea, dotată de astăzi cu talent pentru desen.

- Ce ai de făcut? m-am informat eu.

- Animale de pe lângă casa omului. Un porc, un mgar, un bou!

Fără să mai cer alte detalii, am trecut la treabă. Am început cu porcul. Îi simțeam mirosul specific, în timp ce în urechi îi auzeam grohăielile... În alte condiții mi-ar fi spart timpanul, acum, însă, ele îmi preau o melodie. Mâna, la rândul ei, simțea tremurul creionului gata să pornească la treabă pentru a immortaliza pe hârtia albă, albă (albă pentru un porc!) acest animal de pe lângă casa omului. Eram foarte mulțumit de felul în care i-am reprezentat pe hârtie urechile și râțul. Apoi corpul ei, în fine, piciorul ei. Scurte, scurte. Eram foarte mândru de porcul meu.

- Ce zici, am întrebat-o pe fiica mea. E un porc frumos, nu?

- Dar, tata, îmi zise fetița, asta nu e un porc. E un om!

Am rămas fără grai. Eu eram convins că desenasem un porc. Mai mult! Pe măsură ce priveam desenul din fața mea ideea că el reprezintă un porc și nu altceva, devenea pentru mine tot mai clar.

Și totuși Andrada susținea că desenul făcut de mine semnifică un om. O persoană care ne calcă pragul casei. Prieten de familie.

- Tăi ce, mă abordează din nou fetița, desenează acum mgarul!

Deși nu aveam în minte o prea exactă imagine a mgarului, m-am străduit să-l desenez. Am insistat în mod

deosebit asupra urechilor pe care le-am făcut cât mai lungi. Ca să nu încap nici un dubiu că sunt urechi de m-gar.

- Off, tata... îmi zise iar Andrada, privind desenul, dar și acesta este un om.

Am privit iar desenul. Era un m-gar, m-gar! Nu l-am desenat eu prea strălucit, dar nici nu putea fi confundat cu un om. Fie doar și pentru faptul că avea patru picioare.

- Ba nu este un m-gar! se înverșuna fiica mea. Este un om! Îmi-l identific în persoana unei rude mai îndepărtate care venea din când în când pe la noi.

Același lucru l-am petrecut și cu boul. În timp ce eu eram convins că am desenat un bou, fiica mea era la fel de convinsă că desenul înseamnă un om. Și anume un politician despre care ne-a auzit discutând prin casă. Am chemat-o și pe nevastă-mea. Și ea vedea lucrurile la fel ca și mine. Un porc, un m-gar, un bou. Deși era foarte târziu, am trezit vecinii din somn și i-am chemat să vadă și ei desenele. Au venit cu tot cu copiii. Ciudat! Prinții și bunicii vedeau exact ce vedeam eu și nevastă-mea: un porc, un m-gar, un bou. Copiii, în schimb, erau de părerea Andradei. Pentru ei toate desenele reprezentau câte un om. Deși fetița m-a rugat să desenez și alte animale de pe lângă casa omului, am refuzat să-o fac.

Se întâmpla ceva ce nu puteam să înțeleg.